

LIEVE OCTOPUS

(Dear octopus)

Komedie in drie bedrijven

door

DODIE SMITH

vertaling

Hans Dasselaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LIEVE OCTOPUS - DEAR OCTOPUS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DODIE SMITH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **17** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Charles Randolph

Dora Randolph

Hilda Randolph

Margery Harvey

Cynthia Randolph

Nicholas Randolph

Hugh Randolph

Gwen (Flouncy) Harvey - kleinkind

William (Bill) Harvey - kleinkind

Kathleen (Scrap) Kenton - kleinkind

Belle Schlessinger - hun schoonzuster

Edna Randolph - Hugh's moeder

Laurel Randolph - Hugh's vrouw

Kenneth Harvey - Margery's man

Grace Fenning - Dora's gezelschapsdame

Juf Patching - kinderjuf

Gertrude - dienstmeisje

Synopsis van scènes

Het stuk speelt zich af in een week-end in het late najaar, in het buitenverblijf van de Randolphs.

EERSTE BEDRIJF

De Hal. Vrijdagavond

TWEEDE BEDRIJF

De Kinderkamer, zaterdag.

Scene 1: Morgen

Scene 2: Middag

Scene 3: Laat op de avond

DERDE BEDRIJF

De eetkamer. Zondagavond.

Scene 1: voor het avondeten.

Scene 2: na het eten.

DECOR:

De hal van het landhuis van de Randolphs in North Essex. Het huis dateert uit de vroege Victoriaanse periode, maar is gebouwd in Georgiaanse bouwstijl. Het meubilair is ouderwets en zwaar, maar het geheel ademt gezelligheid.

Rechts bevinden zich twee grote schuiframen, met een deur ertussen naar de veranda en voordeur.

Rechts achter bevinden zich serredeuren naar de eetkamer, en links op deze wand bevindt zich een fraaie trap; in de bocht staat een gipsen beeld dat een lamp vasthoudt. In het bovenste gedeelte van de linkerwand bevindt zich een boog die naar een doorgang leidt, en daaronder bevindt zich een grote open haard, waarnaast een grote bank met lage rugleuning, een aantal stoelen en een haardbankje.

Rechtsmidden staat een ronde tafel, een kleinere rechts van de trap, en nog een aantal meubelstukken waaronder een staande klok. Er hangen veel schilderijen; boven de schouw hangt een portret van een jonge officier.

EERSTE BEDRIJF

Het is half tien op een vrijdagavond, laat in oktober. Als het doek opgaat, is de hal leeg. De hal wordt verlicht door drie laag gedraaide paraffine-lampen, en de gloed van het haardvuur. Vanuit de eetkamer klinkt gelach. Bill Harvey komt de trap af, een leuk jongetje van ongeveer tien jaar, in een ochtendjas. Hij loopt naar de open haard en wakkert het vuur aan met de blaasbalg. Er klinken weer stemmen in de eetkamer. Bill gaat verder met de blaasbalg tot het blok goed brandt. Dan gaat hij op het haardbankje zitten en legt de blaasbalg op de vloer onder het haardbankje. Grace Fenning (Fenny) komt op door de voordeur rechts. Ze is een slanke vrouw van 29, niet onaantrekkelijk, sympathiek en ongemaakt. Ze draagt oude kleding en heeft een bos chrysanten in haar handen.

Bill: Hallo Fenny. *(staat op)*

Fenny: Hallo, Bill. Wat 'n prachtig vuur. *(draait de lamp op het bureau iets hoger, pakt de prullenmand onder het bureau vandaan, en zet die op de tafel. Dan haalt ze de rozen uit een vaas op de tafel)* Oh, geen rozen meer. Ik had zo gehoopt dat ze het weekeinde zouden overleven. *(begint de chrysanten te schikken)*

Bill: Ik vind chrysanten mooi. *(pakt een bloem, ruikt eraan en zet hem in de vaas)* Men zegt dat ze niet ruiken, maar dat doen ze wel.

Fenny: Ze ruiken gewoon naar de herfst. Het is mistig buiten. *(er wordt weer gelachen in de eetkamer)* Lieve hemel, wat zitten ze lang aan tafel. Was alles in orde?

Bill: Ik geloof van wel. Bij het toetje ben ik van tafel gestuurd.

Fenny: Waarom?

Bill: Omdat ik Oma had verteld dat ik niet tegen bananen kan. *(leunt over een tafel naar Fenny)* Wist je dat ik moet overgeven van bananen?

Fenny: Dan zou ik ze maar niet eten.

Bill: Doe ik ook niet. Maar ik dacht dat Oma het wel zou willen weten. Ik zei het toen ze net zelf een banaan zat te eten.

Fenny: En toen moest je van tafel.

Bill: Ja. Gek, he? Een hoop kinderen komen pas aan tafel voor het toetje, maar ik ga weg. *(stemmen vanuit de eetkamer)*

Fenny: Ik wou dat ze opschoten. De dienstmeisjes krijgen het nooit op tijd schoon.

Bill *(stamp in het rond. Legt de rozen in de mand en pakt een goudkleurige envelop)*: Leuk, zo'n gouden envelop voor een Gouden Bruiloft-telegram. Al zou je ze natuurlijk ook voor een begrafenis kunnen sturen, als je wil. *(legt de envelop terug en gaat op de*

rechterleuning van de bank zitten)

Fenny: Zo. Dat moet maar goed zijn. Wat moet ik nu doen? *(loopt naar de fauteuil)* Ik vraag me af of de slaapkamers al in orde zijn. *(laat zich in de stoel vallen)* Hemel, ik had beter niet kunnen gaan zitten. Trek me eens overeind.

Bill *(naar Fenny, knielt voor haar)*: Blijf nou maar even zitten. Stukje chocola? *(haalt een reep uit zijn ochtendjas)*

Fenny: Ja, lekker. *(stemmen vanuit de eetkamer)*

Bill *(geeft haar een stukje)*: Waarom kwam jij niet aan tafel?

Fenny: Op een avond als vanavond? Weet je dat we nog nooit zo'n vol huis hebben gehad, sinds ik hier kwam?

Bill: Vind je het leuk om Oma's gezelschapsdame te zijn?

Fenny: Heel erg leuk.

Bill *(staat op, eet chocola)*: Ik zou het niet leuk vinden. Ik was liever dienstmeid. Die hebben weleens een vrije avond.

Fenny: Ik zou ook wel een vrije avond kunnen krijgen, als ik dat zou willen. Word maar gauw groot, dan kunnen we samen naar de film.

Bill: Dat zou ik best leuk vinden. Ik vind je heel aardig hoor, Fenny.

Fenny: Dank je, Bill.

Bill: Nog een stukje chocola?

Fenny: Nee, dank je. *(ze staat op, loopt naar de haard en legt de balg terug. Bill stopt de chocola terug in zijn zak)* Ik eet wel wat sandwiches als Cynthia en oudtante Belle komen.

Bill *(draait zich om naar Fenny en gaat op zijn knieën op de rechterleuning van de bank zitten)*: Ik heb tante Belle nog nooit gezien. Het is vast een ouwe taart. Oh, hallo! *(Kathleen Kenton (SCRAP) staat op de trap. Ze is een klein, schriel kind van ongeveer negen jaar. Erg verlegen. Bill staat op en loopt naar het midden van het toneel)*

Fenny: Voel je je al wat beter, Scrap? *(gaat op de bank zitten)*

Scrap: Ik was niet ziek - ik lustte alleen geen eten. *(tegen Bill)* Is tante Cynthia er nog niet?

Fenny: Nog niet, maar ze wordt opgehaald.

Bill: Waarom wil je haar zien?

Scrap: Daarom.

Bill: Maar je hebt haar nog nooit gezien.

Scrap: Nou, ik wil haar graag eens zien. Oh! *(ziet de rozen in de prullenmand)*

Fenny: Ze zijn dood.

Scrap: Deze niet - nog niet helemaal. *(pakt er een)* Bloemen moeten niet voortijdig doodgaan. *(ruikt aan de roos)*

Fenny: Heb je het telegram van je vader gezien?

Scrap: Ja. Ik zou het best nog even willen lezen.

Bill (*loopt naar de tafel*): Hier is het. (*leest*) "Gefeliciteerd met jullie Gouden Bruiloft. Groeten aan Scrap. David Kenton." (*Scrap pakt het telegram*)

Fenny: Wil je het hebben?

Scrap: Zou het mogen van Oma?

Fenny: Natuurlijk.

Scrap: Dan wil ik het wel hebben, ja. Stel je voor, het komt helemaal uit Singapore.

Bill: Niet echt, hoor. Ze schrijven ze gewoon op het postkantoor.

Scrap: Dat weet ik ook wel. (*geeft het telegram terug*) Ik hoef het toch niet. (*loopt naar de trap*)

Fenny: Het gaat om het idee, hoor. Dat komt niet van het postkantoor.

Scrap: Maar dat onthoud ik ook wel zonder stukje papier. (*rent naar boven*) Ik wil weten wanneer tante Cynthia komt. (*af*)

Fenny: Je bent een klier, Bill. (*loopt naar de schouw*)

Bill: Ach, ze is ook zo sentimenteel. (*loopt naar de bank en gaat op de rechterleuning zitten*)

Fenny: Ze mist haar moeder nog steeds.

Bill: Het is al twee jaar geleden dat Tante Nora overleed. Volgens mij denkt ze dat Tante Cynthia op haar lijkt omdat ze tweelingzusjes waren. Is dat ook zo?

Fenny: Dat Cynthia op Nora lijkt? (*kijkt naar de foto op tafel*) Absoluut niet. Oh, arme Scrap.

Bill: Oh, godsamme. Ik zal maar een beetje aardig tegen haar doen. Ik wou dat we geen dooien in de familie hadden. Het is zo'n domper op de feestvreugde. (*Nicholas Randolph op. Hij is 35, knap. Hij laat zijn koffer op de grond vallen*) Dag, oom Nick.

Nicholas: Hallo, Bill. (*Bill rent naar hem toe en geeft een kopstoot in zijn maag*) Niet in mijn maag. Lieve Fenny, hard aan het werk, zeker? (*loopt naar Fenny, zet zijn hoed af, trekt zijn jas uit en geeft ze aan Bill, die ze op de fauteuil legt*)

Fenny: Het is een beetje druk. Waar heb je de auto neergezet?

Nicholas: Achter het huis. Waar is iedereen?

Fenny: Nog aan tafel. Niet naar binnen gaan hoor, dan komen ze er nooit meer uit.

Nicholas: Ik moet me ook nog opfrissen - ik kwam pas na achten van kantoor. We hebben het contract voor de Gusto reclamecampagne binnengehaald.

Bill: Wat, die smerige saus?

Nicholas: De saus mag vies zijn, de reclame is fantastisch. We bedenken nieuwe slogans voor ze. Heb je me vorige week nog gehoord, op de radio?

Fenny: Ik heb geen woord gemist. Het was zo duidelijk.

Bill: Je praatte zo snel dat er na jou twee minuten stilte kwam.

Nicholas: Ze zeiden al dat ik wat snel ging. *(Bill zet de koffer voor de tafel, doen hem open en haalt er een tweed jasje uit)* Maar ze hebben me weer gevraagd, voor een discussie over de ethiek van de reclame. Zeg, wat doe jij nou?

Bill *(haalt de koffer leeg)*: Ik kijk of er een cadeautje in zit.

Nicholas: Cadeautje? Het is geen Kerstmis.

Bill: Er zit vast wel wat in. Is dit het? *(houdt een pakje omhoog)*

Nicholas: Nee, dat is voor Flouncy. *(Bill haalt een tweede pakje uit de koffer)* En dat is voor Scrap. Zeg, wat is Scrap voor meisje?

Bill: Je wordt doodziek van haar. We moeten erg aardig voor haar zijn.

Nicholas *(gaat op zijn knieën bij de koffer zitten)*: Hier, kijk uit, dat is mijn goeie overhemd. Alsjeblieft, akelig jong. *(pakt Bills cadeautje)* En dat is voor Fenny. *(geeft een doosje aan Fenny)*

Fenny: Waarom krijg ik iets?

Nicholas: Ik dacht dat je het wel leuk zou vinden.

Fenny *(heeft het doosje opengemaakt)*: Dank je wel, Nicholas. Ik vind het erg mooi. *(haalt een corsage uit het doosje en spelt die op haar jurk. Bill probeert zijn pakje open te krijgen)*

Nicholas: Dit is moeders trouwcadeau en deze zijn voor vader. *(opent een juweliersdoosje, en laat ook drie in leer gebonden boeken zien)*

Fenny: Je bent wel erg royaal.

Nicholas *(pakt haar hand vast)*: Onzin. Wat heb je ruwe handen. Heb je de laatste tijd veel zwaar werk gedaan?

Fenny: Oh, wat karweitjes. Er was nogal haast bij.

Nicholas: Ik zal wat lekkere handcreme voor je kopen. We maken reclame voor "Lelie Handen", maar dat is rotzooi.

Bill: Ik mag geen 'rotzooi' zeggen. *(pakt zijn pakje uit)*

Nicholas: Ik wel. Zo zie je maar hoe oneerlijk het leven soms is. *(legt het cadeautje terug in de koffer; doet hem dicht en staat op)*

Bill *(laat het papiertje op de grond vallen)*: Een verfdoois... Oh, wat vind ik dat lief. *(Gertrude, het dienstmeisje, een zwaargebouwde vrouw van 50, komt links op)*

Nicholas *(geeft Gertrude een hand)*: Goedenavond, Gertrude. Hoe is het met je?

Gertrude: Goedenavond, meneer. *(tegen Fenny)* Kunt u ze niet uit de eetkamer krijgen?

Fenny: Maak je niet zo druk, Gertrude. Ik help je straks wel met de afwas.

Gertrude: Nee, geen sprake van. U zult zelf wel hondsmoe zijn. Dit is geen doen, Mr Nicholas. Als je twee mensen gewend bent, en dan ineens veertien mensen aan tafel. Helemaal niet als je alleen maar

wat meisjes uit het dorp hebt om je te helpen. En ze zijn nog te stom om op te rapen wat ze laten vallen.

Nicholas (*kijkt haar aan*): Gertrude, waar is je zonnige humeur?

Gertrude: Weg, meneer. We zijn nu al doodmoe, hoe zullen we ons maandag dan wel niet voelen? U moest de spataderen van kokkie eens zien.

Bill: Ik heb ze al gezien, he Gertrude?

Gertrude: En morgenavond nog een bal. Dan komen er wel dertig mensen.

Fenny: Ze heeft het zo fantastisch gedaan. Alleen nu met het eten draait ze een beetje door.

Nicholas: Wacht maar, ik jaag ze er wel uit.

Fenny: Nee, laat mij maar. Ga jij je maar oprispen.

Nicholas: Kop op, Gertrude - je wordt er slank van, moet je maar denken. (*Bill tilt de koffer op*) Laat staan; straks vertil je je nog. (*pakt de koffer van Bill*)

Bill (*volgt hem naar boven*): Je haardvuur brandt goed, ik heb net gekeken. (*boven af, Bill neemt de verfdooos mee*)

Gertrude: In elke kamer brandt de haard.

Fenny (*raapt de papiertjes bij elkaar en doet ze in de prullenbak*) Ja, het is een hoop werk. Maar het huis is zo koud en vochtig. Ik heb ze bijna allemaal aangemaakt.

Gertrude: U loopt zich het vuur uit de sloffen. Het is een schande dat mevrouw u zo hard laat werken.

Fenny: Oh, maar dat doet ze helemaal niet. Het is een schat, en meneer Randolph ook. Je zou zelf niet willen dat iemand kwaad van ze sprak.

Gertrude: Daar hebt u gelijk in. Nou schaam ik me ook nog.

Fenny: Onzin, Gertrude. Jij bent onze rots in de branding. (*slaat een arm om haar heen*) We willen allebei dat het een geslaagd weekend wordt. (*zet de prullenmand onder het bureau, loopt dan terug naar de tafel en legt de telegrammen netjes op een stapeltje*)

Gertrude: Ja, natuurlijk. Ze hebben zich er zo op verheugd alle kinderen in huis. En Miss Cynthia is al zeven jaar niet meer thuis geweest. Ik vind gouden bruiloften heel mooi (*stemmen uit de eetkamer*) het wordt nu alleen wel tijd dat ze uit die eetkamer komen.

Fenny: Wacht, ze komen eraan. Ga maar gauw, ik kom je zo helpen. (*draait de lamp op de boekenkast wat hoger, en pakt dan het doosje waar de corsage in zat van tafel. Gertrude pakt de jas van Nicholas van de stoel*) En Gertrude, heb jij iets voor mijn handen?

Gertrude: U mag mijn handcreme wel gebruiken. Fenny, ze komen uit de eetkamer.

Fenny draait snel de lamp naast de bank hoger. Charles, Dora, Hilda,

Margery, Kenneth, Flouncy, Edna, Hugh en Laurel op uit de eetkamer. De volgorde is als volgt: Kenneth en Hugh doen de deuren open. 1. Dora naar bank. 2. Edna 3. Hilda en Laurel, gearmd met Charles 4. Margery en Flouncy, naar de fauteuil. 5. Kenneth en Hugh, nadat ze de deuren hebben dichtgedaan. Beiden roken. Kenneth gaat achter de bank staan, Hugh en Laurel naar de tafel en Hilda naar het bureau.

Dora (72 jaar. Een kleine, grijze en nog altijd mooie vrouw, charmant gekleed): We zijn vreselijk laat, Fenny. Is Gertrude boos?

Fenny: Het geeft niks, Mrs Randolph. Ik help haar wel even. (*Fenny de eetkamer in*)

Dora: Dank je, kindje. Gaan we hier zitten of in de salon?

Edna (45, mooi en erg intelligent): Hier brandt een heerlijk haardvuur, Mrs Randolph.

Dora: Uitstekend, kindje.

Charles (75 jaar, een erg knappe oude man): Er moeten wel wat stoelen bij. (*hij blijft staan*)

Laurel (22 jaar, een mooi meisje): Zullen we er een paar uit de salon halen, Mr Randolph?

Charles: Graag, Laurel. Eens kijken... (*Edna zit op het haardkrukje en veegt de haard schoon*)

Margery (40 jaar, mooi, maar veel te dik): Flouncy hoef je niet mee te tellen, die gaat zo naar bed. (*gaat in de leunstoel zitten*)

Flouncy (12 jaar, blond, stevig en geaffecteerd): Oh, mammië, ik kan nog niet naar bed. Ik zit zo vreselijk vol. (*gaat op de leuning van haar moeders stoel zitten*)

Dora: Het kind heeft gelijk, Margery - ze moet het eten even laten zakken. Laat haar maar een flinke wandeling in de tuin maken.

Flouncy: Ik wil geen wandeling maken. Ik wil gewoon even stilzitten.

Dora: Stilzitten is niet goed voor de spijsvertering. Ga nou maar gauw. Ga maar met haar mee, Hilda.

Hilda (42 jaar, weinig attractief, intelligent en een beetje nerveus): Ik moet even bellen, Moeder. (*heeft aantekeningen gemaakt op de schrijftafel. Edna staat op van het haardkrukje en gaat in de stoel links op het toneel zitten. Ze pakt een sigaret uit haar tas en steekt die op*)

Dora: Met wie, kindje?

Hilda: Mijn secretaresse.

Dora: Stuur haar maar een kaartje, kindje. De telefoon is zo duur.

Hilda: Ik betaal de gesprekskosten zelf wel, moeder. Het is zakelijk en erg belangrijk.

Kenneth (45 jaar, knap en gezet): Ik ga wel met je mee, Flouncy. Ik kan wel wat beweging gebruiken.

Dora: Ga met je vader mee, kindje.

Margery: Je jas hangt in de vestibule.
Dora: En trek je overschoenen aan.
Flouncy: Ik heb geen overschoenen.
Dora: Neem de mijne dan maar. Ze staan in het schoenenrek.
Flouncy: Ik heb een hekel aan overschoenen, Oma. Het is zo'n idioot gezicht.
Dora: Je vader kijkt heus niet naar je voeten.
Kenneth: Kom nou maar, koningin van Sheba.
Dora: Dat kind begint ijdel te worden.
Laurel (*kijkt op van de telegrammen die ze samen met Hugh staat te lezen*): Dat gaat vanzelf over. Ik was vreselijk ijdel op haar leeftijd.
Hugh (*23 jaar, knap*): En je bent nog steeds lelijk.
Charles: Het is doodzonde dat jullie zo lelijk zijn. Die kleine van jullie is wel erfelijk belast.
Hugh: We hopen dat ze de klassieke trekken van Moeder heeft.
Dora: Hoe vind je het om grootmoeder te zijn, Edna?
Edna: De pijn is me erg meegevallen, Mrs Randolph.
Dora: Juf en ik vinden dat de baby op Peter lijkt.
Hugh: Op Vader? Ik wou dat ik me hem nog kon herinneren.
Margery (*kijkt naar het portret boven de schoorsteenmantel*): Raar idee dat Peter nu grootvader zou zijn. (*Dora droogt haar ogen met een zakdoek*) Moeder toch... (*Charles snel naar haar toe*)
Dora: Het gaat wel. Ik wou alleen dat hij erbij kon zijn - en Nora ook. Het is alweer over, hoor. (*Kenneth en Flouncy op, klaar voor hun wandeling*) Heb je je overschoenen aan?
Flouncy: Ja, Oma.
Dora: Ze zijn zo handig. Ik stuur je wel een paar. Flink doorstappen, hoor.
Margery: Blijf niet te lang weg, Ken.
Kenneth: We halen even een borreltje in de "Green Man". (*af*)
Dora: Dat meende hij toch zeker niet?
Margery: Natuurlijk niet, Moeder.
Dora: Hij heeft een heel ander gevoel voor humor dan wij. Misschien komt het omdat jullie in Birmingham wonen.
Margery: We wonen niet in Birmingham, maar erbuiten. Zo'n beetje op het platteland.
Dora: Toch is het anders.
Charles: Waar blijven die stoelen.
Dora: Ga zitten, Hilda.
Hilda: Ik moet bellen, moeder.
Dora: Ga dan maar gauw bellen. Het is erg tochtig in de hal.
Hilda: Alsof ik dat niet weet.
Dora: En maak het niet te lang, het is al duur genoeg. (*Hilda af*) Dat is

geen best bedrijf, als ze nog geen weekendje zonder haar kunnen.
(*Charles loopt naar de ronde tafel bij de trap en pakt twee boeken. Hij zet er een in de boekenkast, gaat dan in de stoel in het andere boek zitten lezen*)

Hugh: Ze heeft het wel heel ver geschopt, Oma. Ik heb laatst een artikel over haar gelezen in een tijdschrift.

Laurel: Wat doet ze dan?

Hugh: Ze is makelaar. Ze heeft een paar grote deals gesloten.

Dora: Het verbaast me dat ze de voorkant van een huis kan onderscheiden van de achterkant. (*kijkt op haar horloge*) Tien uur geweest. (*roept*) Fenny. (*Fenny op*)

Fenny: Ja, mevrouw Randolph?

Dora: Zijn die meisjes van Tupkins al naar huis?

Fenny: Nee, mevrouw Randolph, ze zijn er nog.

Dora: Ik had hun moeder beloofd...Hugh...zou jij ze met de auto terug willen brengen? Het is zo'n lange, donkere weg en het zijn zulke domme schapen. Zeg maar dat ze klaar moeten staan, Fenny.

Fenny: Ja, mevrouw Randolph. (*Fenny terug naar de eetkamer*)

Hugh: Heten ze echt Tupkins, Oma?

Dora: Ja, kindje - tenminste, zo heet hun moeder. Ik vrees dat het een buitenechtelijke tweeling is.

Hugh: Is dat echt zo?

Dora: Ja, ach. Zo gaat dat in een dorp. Het is al wat beter sinds we een bioscoop hebben.

Hugh (*tegen Laurel*): Ga je mee?

Laurel: Ja. Ik pak de jassen wel, start jij de auto maar vast. (*links af, Hugh rechts af*)

Dora: Edna, zou jij nog even willen kijken of de kachels in de slaapkamers nog branden? Vooral in de kamer van Tante Belle. Ze zal wel doodmoe zijn van haar reis. Neem de kolenhandschoen mee, dan brand je je handen niet. (*Edna pakt de handschoen, gaat dan naar boven. Laurel op met de jassen en botst tegen Edna op*)

Laurel: Sorry. (*Edna af via trap*)

Dora: Zeg tegen Hugh dat hij langzaam rijdt, vooral bij het hek, want de kat slaapt vaak midden op de oprijlaan. En zet de meisjes voor de deur af en wacht tot hun moeder ze binnen laat.

Laurel: Goed, mevrouw Randolph. (*af*)

Dora (*tegen Margery*): Margery, loop even naar de keuken en kijk of je iets kunt doen. Het wordt hoog tijd voor de sandwiches.

Margery: Goed, Moeder. (*Charles staat op en zet zijn boek in de boekenkast*)

Dora: En kijk meteen even of Hilda nog aan het bellen is. Ik geloof niet

dat ze weet wat een tik kost. (*Margery af. Tegen Charles*) Zei jij iets over stoelen?

Charles: Ja, lieveling, maar omdat jij iedereen aan het werk hebt gezet, hebben we nu stoelen over.

Dora: Inderdaad. Nou ja, dan hebben we even rust totdat de anderen komen. Ik hoop maar dat alles goed gaat. Onze kinderen hebben allemaal zo'n druk bezet leven. Ik wil dat ze dit weekend echt even tot rust komen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto